

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **T. R.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Jiřím Císařem, advokátem,
sídlem Revoluční 551/6, 400 01 Ústí nad Labem,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2019, č. j. KUUK/126698/2019/DS,
sp. zn. KUUK/2647/2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2019, č. j. KUUK/126698/2019/DS, sp. zn. KUUK/2647/2019, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupkových agend (dále jen „magistrát“) ze dne 26. 11. 2018, sp. zn. MMUL/OPA/ODN/193771/2018/KruE. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Konkrétní skutek byl popsán jako nedbalostní zavinění, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 22. 5. 2018, v čase 09:17 hodin v Ústí nad Labem, v ulici Litoměřická u č.p. „X“, ve směru na Litoměřice, při řízení motorového vozidla tovární značky AUDI, registrační značky „X“, předjížděl na přechodu pro chodce před sebou jedoucí vozidlo, přičemž přechod pro chodce byl vyznačen svislou dopravní značkou IP 6 „Přechod pro chodce“ a vodorovnou dopravní značkou V 7a „Přechod pro chodce“. Dále bylo zjištěno, že žalobce řídil motorové vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (neplatná technická kontrola, platná do 2. 2. 2018). Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí magistrátu, kterou spatřoval ve skutečnosti, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav věci, neboť z provedeného dokazování nebylo spolehlivě zjištěno, že se dopustil přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Doplnil, že ve správním řízení nebyla vyvrácena jeho obhajoba, že vozidlo německé poznávací značky objížděl až za přechodem pro chodce a že jej toto vozidlo vybrzdžovalo a dávalo signál, aby jej objel. Videozáznam považoval ve smyslu svých námitek za neprůkazný důkaz, přičemž služební motorové vozidlo bylo vybaveno radarovou hlavou pouze za maskou přední části vozidla. Podle žalobce správní orgány porušily zásadu in dubio pro reo. Trval na tom, že k otázce předjíždění na přechodu pro chodce měli být slyšeni zasahující policisté. Podotkl, že ve správním řízení nebyla objektivně (znaleckým posudkem) stanovena rychlost obou vozidel, a proto nemohla být vyvrácena obhajoba, že vozidlo německé poznávací značky jelo pomalu a tvořilo na silnici překážku. Dále namítal, že magistrát prováděl hodnocení důkazů již v rámci protokolu o ústním jednání ze dne 23. 10. 2018, v němž konstatoval, že se žalobce dopustil přestupku. Trval na tom, že magistrát hodnotil důkazy předčasně a dopustil se tak nezákonného postupu, který vedl k vydání nezákonného rozhodnutí.
3. Vedle toho žalobce namítal, že se správní orgány nevypořádaly s jeho argumentací, že objížděl vozidlo, které ho vybrzdžovalo. Trval na tom, že vozidlo nepředjížděl, a že není naplněna objektivní stránka tohoto přestupku. Rovněž se správní orgány nevypořádaly s argumentací, že jednání žalobce nebylo jinak škodlivé, a nevyjádřily se k jím odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45.
4. Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí i z důvodu, že dopravní značka IP 6 „Přechod pro chodce“ nebyla osazena dle předpisu TP 65 – Zásady pro dopravní značení na pozemních komunikacích, neboť dopravní značka nebyla osazena ve výšce nejméně 2,20 metru. Trval na tom, že takto osazená dopravní značka je neplatná. K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, uvedl, že žalovaný zaměňuje příčinu a následek. Podotkl, že při řízení motorového vozidla se nerozhodl, že se nebude dopravní značkou IP 6 „Přechod pro chodce“ řídit, avšak odmítá postih za nesprávně osazenou dopravní značku. Zdůraznil, že dopravní značka musí být umístěna řádně, jinak by mu uložená povinnost nebyla stanovena řádně, čímž by došlo k porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Trval na tom, že se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

choval zcela v limitu čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že každý může činit, co není zákonem zakázáno. Vedle toho žalobce namítal, že napadené rozhodnutí obsahuje zavádějící argumenty, neboť žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 As 57/2009-51, který byl vydán až po roce od údajného spáchání přestupku, a navíc nereaguje na namítané argumenty žalobce, neboť se týká povinnosti dodržování dopravního značení. Žalobce však namítal, že dopravní značení neodpovídá formálním požadavkům na něj kladeným. Rovněž odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100, přišel žalobci nepřipadný, neboť žalobce nenapadá důvodnost umístění dopravní značky IP 6 „Přechod pro chodce“, naopak trval na tom, že aby se jednalo o přechod pro chodce, musí být na daném místě umístěna tato dopravní značka bezvadně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že materiální znaky žalobcova protiprávního jednání, jakož i formální vymezení konkrétního přestupku, jenž je definován jako nedovolené předjíždění a jako takové je výslovně konkretizované v zákoně o silničním provozu, obsahuje jak výroková část prvoinstančního rozhodnutí, tak i jeho odůvodnění. Společenská nebezpečnost uvedeného jednání spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a je vyjádřena sankcemi, které musí být za takové nebezpečné jednání řidiči motorového vozidla uloženy. Nedovolené předjíždění v místě, kde jsou platná a účinná pravidla chování upravená zákony České republiky, považoval za potenciální ohrožení bezpečnosti osob a majetku. Neshledal žádné okolnosti, které by snižovaly škodlivost jednání proti chráněnému zájmu společnosti a vyloučily by ohrožení právem chráněného zájmu, pro něž by nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku. Připomněl, že místo spáchání přestupku je rizikové, neboť se nachází v blízkosti zastávky hromadné dopravy a zároveň je zde výjezd z vedlejší komunikace. Argumentace žalobce, že měl dobrý výhled, označil za subjektivní pocit, neboť žalobce teprve až v době, kdy přejížděl přechod pro chodce, bezpečně věděl, že na přechodu pro chodce nikoho neohrozil. Společenskou škodlivost jednání žalobce podle žalovaného nesnižuje skutečnost, že svým jednáním nikoho neohrozil a ani nezpůsobil škodu.
6. Trval na tom, že v přestupkovém řízení bylo jednání žalobce řádně zadokumentováno a bylo prokázáno, přičemž magistrát při rozhodování o vině žalobce nevycházel pouze z videozáznamů, ale i z oznámení Policie České republiky o přestupku. Připomněl, že z videozáznamu je zřejmé, že řidič motorového vozidla tovární značky AUDI začal předjíždět jiné motorové vozidlo před přechodem pro chodce a předjíždění dokončil za přechodem pro chodce. Námitku žalobce, že policejní vozidlo bylo vybaveno pouze kamerou umístěnou vpředu vozidla, označil za lichou, neboť v přestupkovém řízení byly provedeny důkazy videozáznamů z přední i zadní kamery policejního vozidla. Tvrzení žalobce, že vozidlo německé poznávací značky začal objíždět až za přechodem pro chodce, toto vozidlo ho vybrzdžovalo a dávalo světelný signál, aby jej objel, má žalovaný za vyvrácené právě pořízeným videozáznamem. Provedení znaleckého posudku považoval za nadbytečné a odkázal na znění § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu.
7. O odkazované judikatuře uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že sporované dopravní značení je opatřením obecné povahy, jelikož naplňuje jeho materiální znaky. Podle žalovaného se tak jednalo o správní akt, kterému svědčí presumpce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správnosti. Na dopravní značku je tak nutno pohlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak – příslušný správní orgán musí vyslovit její nezákonnost [§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)]. Podobný názor vyslovil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 29. 2. 2016, č. j. 78 A 20/2015-26. Trval na tom, že na daném místě je přechod pro chodce řádně vyznačen svislou dopravní značkou IP 6 „Přechod pro chodce“, tak vodorovnou dopravní značkou V 7a „Přechod pro chodce“. Zdůraznil, že žalobce tak byl povinen vodorovné dopravní značení respektovat, neboť řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce nebo bezprostředně před ním a vodorovné dopravní značení V 7a „Přechod pro chodce“ nemusí být vždy doplněno svislou informativní značkou IP 6 „Přechod pro chodce“.

Ústní jednání

8. Při jednání soudu konaném dne 14. 7. 2021 právní zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na žalobu a setrval na dosavadních stanoviscích. Uvedl, že situace žalobce nebyla posouzena správně a citlivě. V místě byla a je nesprávně umístěna dopravní značka přechod pro chodce. Správní orgány nezkoumaly způsob jízdy druhého vozidla, ačkoliv to žalobce namítal. V místě nebylo důvodu, aby žalobce vozidlo zastavoval, neboť tam žádný chodec nebyl a k žádnému ohrožení osob tedy nedošlo. Dále uvedl, že správní orgány se nevyjádřily ke všem námitkám, které žalobce vznášel v průběhu správního řízení. V případě, že v místě zastaví autobus, nemůže řidič přechod pro chodce vůbec vidět. Zdůraznil, že značka přechod pro chodce je stále umístěna o 60 cm níže, než má být umístěna podle dopravních předpisů. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby bylo žalobě vyhověno a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.
9. Pověřená pracovnice žalovaného se z jednání konaného dne 14. 7. 2021 omluvila.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Dle § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu nesmí řidič předjíždět na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a bezprostředně před nimi.
14. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.
15. Dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
16. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce dostatečně zjištěného skutkového stavu a posouzení materiální stránky přestupku, a proto se soud zabýval nejprve námitkou žalobce, kterou zpochybnil věrohodnost zjištěného skutkového stavu. Dle názoru žalobce z provedeného dokazování nebylo spolehlivě zjištěno, že se dopustil přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu.
17. V tomto ohledu soud připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb., v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.“*
18. Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správním orgánům, aby samy vyhodnotily, které důkazy jsou pro jejich závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68).
19. Správní orgány v nyní projednávané věci těmito požadavkům dostály, aniž by vznikla pochybnost o tom, že žalobce příslušný přestupek spáchal. Magistrát ve svém rozhodnutí vysvětlil, z jakých důkazů při právním hodnocení skutku vycházel a proč. Konkrétně na straně 5 prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že *„[v]ycházel ze spisového materiálu, který obsahoval oznámení přestupku, úřední záznam Policie ČR, sdělení Policie ČR Ústí nad Labem ze dne 15.08.2018, stanovisko Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru dopravy a majetku ze dne 15.08.2018, sdělení Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 25.09.2018, fotodokumentaci, videozáznam, výpis z centrálního registru vozidel, výpis z evidenční karty řidiče a protokoly o ústním jednání.“* Rozhodujícími důkazy ohledně spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu byly pořízené videozáznamy, z nichž je patrné, jak ke skutku došlo, a proto nebylo potřeba, aby v předmětné věci rovněž vypovídali zasahující policisté či byl zadán požadavek na zpracování znaleckého posudku. Nejvyšší správní soud se již nescetněkrát zabýval otázkou, jak hodnotit situaci kdy bylo vydáno rozhodnutí postavené na jediném důkazu konkrétně pouze na úředním záznamu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(srov. rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, či rozsudek ze dne 29. 5. 2016, č. j. 10 As 25/2014-48, oba dostupné na www.nssoud.cz), tato situace v předmětné věci nenastala, neboť prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno na základě celé škály magistrátem nashromážděných důkazů, včetně dvou videozáznamů, které zachytily jednání žalobce. Dokazování, jež proběhlo v nyní posuzovaném správním řízení, podle soudu splňuje veškeré zákonné i judikatorní požadavky na ně kladené, neboť zjištěný skutkový stav byl podložen relevantními důkazy. Tato skutečnost je v projednávané věci naplněna a námitka žalobce není důvodná.

20. Žalobce dále namítal, že ve správním řízení nebyla vyvrácena jeho obhajoba, že vozidlo německé poznávací značky objížděl až za přechodem pro chodce a že jej toto vozidlo vybrzdžovalo a dávalo signál, aby jej objel. Této námitce žalobce soud nepřisvědčil.
21. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se žalovaný odvolacími námitkami žalobce zabýval a rovněž se s nimi řádně vypořádal. Konkrétně na straně 6 až 7 napadeného rozhodnutí v souvislosti s touto námitkou žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 As 57/2009-51, a dále uvedl, že důkaz videozáznamů pořízených hlídkou Policie České republiky považuje za zcela dostačující a nevyvratitelný důkaz, o vině žalobce nemá pochyb a provedení znaleckého posudku, jak navrhoval v odvolání žalobce, by bylo nadbytečné. V odůvodnění dále uvedl, že motorové vozidlo německé poznávací značky jelo podle videozáznamu konstantní rychlostí při levém okraji jízdního pruhu a z tohoto jízdního pruhu nevybočovalo. Žalovaný měl za prokázané, že motorové vozidlo německé poznávací značky bylo předjížděno v době, kdy samo jelo, a žalobce tak započal předjíždět jiné vozidlo v těsné blízkosti před přechodem pro chodce. Žalovaný rovněž podotkl, že pomalu jedoucí vozidlo netvoří překážku provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 45 zákona o silničním provozu, a proto nebylo na místě uvažovat o jejím objetí dle § 16 téhož zákona. Se závěry žalovaného se soud plně ztotožňuje.
22. K naplnění objektivní stránky uvedeného přestupku soud poznamenává, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku, mezi něž patří i objektivní stránka přestupku. Obligatorní znaky objektivní stránky jsou jednání, následek a příčinná souvislost neboli kauzální nexus (nexus causalis), tj. vztah mezi protiprávním jednáním jako příčinou a škodlivým následkem, který je právě tímto jednáním vyvolán. Škodlivý následek coby znak skutkové podstaty přestupků se přitom zpravidla neprojevuje materiálně, obvykle je vyjádřen samotným faktem porušení povinnosti. Tím se současně také naplňuje požadovaná příčinná souvislost. Ve shodě s doktrínou je však třeba lišit mezi dvěma základními formami následku, a to ohrožovacím a poruchovým. Prvně jmenovaný následek v podstatě znamená vyvolání stavu, který představuje pro objekt přestupku (tedy pro určitý zájem společnosti chráněný zákonem) hrozbu jeho poruchy neboli stav nebezpečí, druhý pak představuje již přímý zásah tohoto objektu.
23. Smyslem zákazu stanoveného v § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu je zajištění bezpečnosti chodců, kteří přecházejí po přechodu pro chodce ve chvíli, kdy jim vozidlo jedoucí po vozovce dalo přednost. Objektem přestupku dle § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu je bezpochyby zájem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, jehož součástí je i to, aby nedocházelo k dopravním nehodám. Pokud přitom k Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dopravní nehodě nedojde, tak jako v souzené věci, neznamená to, že by předmětná skutková podstata nebyla naplněna, ale že jí chráněný zájem nebyl porušen, nýbrž ohrožen, tj. jedná se pouze o jiný charakter a intenzitu následku přestupkového jednání.

24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 77/2008-50, (dostupný na www.nssoud.cz) konstatoval, že: „[š]kodlivý následek coby znak skutkové podstaty přestupků se přitom zpravidla neprojevuje materiálně, obvykle je vyjádřen samotným faktem porušení povinnosti, s nímž v podstatě spadá v jedno. Tím se současně také naplňuje požadovaná příčinná souvislost. Ve shodě s doktrínou je však třeba lišit mezi dvěma základními formami následku, a to ohrožovacím a poruchovým. Prvně jmenovaný následek v podstatě znamená vyvolání stavu, který představuje pro objekt přestupku (tedy pro určitý zájem společnosti chráněný zákonem) hrozbu jeho poruchy neboli stav nebezpečí, druhý pak představuje již přímý zásah tohoto objektu.“
25. Předmětná skutková podstata je svojí povahou skutkovou podstatou zakazující a současně odkazující (na konkrétní případy zákazu předjíždění v zákoně o silničním provozu), pro jejíž naplnění je podstatné, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a to zákonem předvídaným jednáním jako takovým bez ohledu na to, zda byla způsobena dopravní nehoda či nikoli. Argumentace žalobce, že jeho jednání nebylo škodlivé, je tak nesprávná, neboť se jedná v daném případě o ohrožovací přestupek.
26. Podle žalobce nemohlo ke spáchání přestupku dle § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu dojít, neboť přechod pro chodce byl špatně označen. Této námitce soud rovněž nepřisvědčil.
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 As 264/2015-72 (dostupný na www.nssoud.cz) „[j]e řidič je povinen dodržovat svislé značení i za situace, že vodorovné značení je špatně viditelné, resp. viditelné není, a to aniž by si sám nejdříve vytvářel představu o správnosti jeho umístění. Respektování svislého značení nemůže být negováno tím, zda je umístěno v souladu nebo rozporu se zásadami pro dopravní značení na pozemních komunikacích, jak stěžovatel namítá. Dopravní značení způsobilé zavázat řidiče k dodržení jeho obsahu je pouze takové, které je dobře čitelné, přehledné a nezaměnitelné s jiným a dává možnost se s jeho obsahem seznámit, přičemž je nerozhodný jeho soulad s technickými předpisy.“ Shodný právní názor je zastáván rozhodovací praxí správních soudů a je též potvrzován i judikaturou správních soudů – srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 4. 2011, č. j. 52 A 79/2010 - 38 (publ. č. 1564/2011 Sb. NSS), podle něhož: „Dopravní značky jsou správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti, tzn., že na dopravní značku se musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. Pokud žalobkyně jako účastnice silničního provozu měla pochybnosti o zákonnosti uvedeného správního skutku, tedy pochybovala o platnosti zmíněného dopravního značení, tak by se jednalo jen o její soukromý názor, který jí neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, z prováděcích předpisů a z právních předpisů nevyplývá, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit úsudek o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda dopravní značku bude respektovat či nikoliv.“, shodně uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83: „Účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen řídit se dopravní značkou [§ 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o silničním provozu], i když má za to, že není správně technicky provedena. Takový názor není rozhodný pro posouzení, zda byl nerespektováním značky spáchán dopravní přestupek.“

28. Soud konstatuje, že značení v místě spáchání dopravního přestupku je dostatečně určité. V blízkosti přechodu se nacházela dopravní značka IP 6 „Přechod pro chodce“, která byla viditelná z větší vzdálenosti, a žalobci nic nebránilo v přímém pohledu na ni – jak je patrné z videozáznamu pořízeného policií (zadní kamera). Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani fakt, že předmětná dopravní značka byla podle žalobce umístěna několik centimetrů pod požadovanou výškou 2,20 metru, neboť jak bylo výše uvedeno, žalobci muselo být zcela jasné, že se v daném místě přechod nachází, jestliže byl označen dopravní značkou IP 6 „Přechod pro chodce“ a rovněž vodorovnou dopravní značkou V 7a „Přechod pro chodce“, kterou byl žalobce jako řidič motorového vozidla rovněž povinen respektovat. Výše uvedenou argumentaci je rovněž vyvráceno tvrzení žalobce, že aby se jednalo o přechod pro chodce, musí být na daném místě umístěna dopravní značka bezvadně.
29. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k tvrzenému porušení správního řádu, zákona o silničním provozu, ani zákona o přestupcích, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
30. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. července 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)